

feit dat de landbouw leverancier is van onze eerste levensbehoeften, terwijl de producten van onze bijen dat absoluut niet zijn. Alleen marginaal is het hier en daar in Nederland nog mogelijk om bijen te exploiteren. Kortom, de bijenteelt is gemarginaliseerd.

Bescherming van economische belangen of van natuur?

Mond en klauwzeer, BSE, het gebruik van grote hoeveelheden bestrijdingsmiddelen om bedreigende ziektes voor allerlei gewassen de kop in te drukken en de beschadiging van de omgeving hebben de laatste jaren de discussie losgemaakt, hoever we moeten gaan met de bescherming van de economische belangen van landbouw en veeteelt.

Het artikel van Peter Elshout gaat voorbij aan de vergelijkbare discussie die we over de bijenteelt op dit moment hebben: hoever moeten we gaan om de bijenteelt te beschermen.

De economische waarde van de bijenteelt in Nederland is relatief niet groot. Het grootste deel van het economische belang wordt bovendien niet gegenereerd door de bijenteelt, maar door de simpele aanwezigheid van bijen in de omgeving die voor de nodige bestuiving van gewassen zorgen.

Het is voor mij dan ook geen vraag meer of wij op dit moment koste wat het kost de bijenteelt in stand

moeten houden. Voor mij is het veel belangrijker dat de bij in Nederland kan overleven. Dat houdt dus in dat we ons als bijenhouders meer moeten bezighouden met de natuurlijke omgeving en dat we anders om moeten gaan met het voorkomen en eventueel bestrijden van ziektes. Bijen die in het wild leven zijn eigenlijk het ultieme resultaat van het goed inrichten van de omgeving en het op een natuurlijke wijze in stand houden van een bijenpopulatie. Daar moet natuurlijk geen overlast uit voortkomen.

Overlevingskracht behouden voor de toekomst

Uit het verhaal van Peter Elshout blijkt dat veel van de door hem opgeruimde bijennesten al vele jaren oud zijn en in blakende gezondheid verkeren. Ook in de regio Rotterdam zijn verschillende plaatsen aan te wijzen waar al zeer veel jaren achtereenvolgende wilde bijenvolken voorkomen. Volgens de geldende ideeën over de varroamijt en Amerikaans vuilbroed zou dat niet mogelijk zijn. Al in een veel eerder stadium zouden deze volken jammerlijk moeten zijn omgekomen in een overdaad aan varroamijten. De bij blijkt echter zijn al duizenden jaren oude overlevingskracht nog niet verloren te hebben.

In wilde bijenvolken zie ik dan ook de kracht die het voortbestaan van de bij in Nederland nodig heeft.

Hans Gerritsen, Rotterdam

bijen CURSIEF nejd

Rik Oldeven

Huize Immenhof

Wij kennen het allemaal: niets anders meer willen dan naar huis. Dat kennen we vanuit onze prille jeugd toen we voor een paar uur werden ondergebracht bij de buurvrouw. Dat kennen we op latere leeftijd van een ziekenhuisopname. Zelfs de meest reislustigen onder ons willen tenslotte niets liever dan naar huis.

Tot voor kort dacht ik dat het verschijnsel heimwee hiermee wel afdoende was geformuleerd. Toen las ik ergens: heimwee is het verlangen naar het huis dat niet meer bestaat. Dat is toch andere koek, waarvoor je gevoelig begint te worden als je de veertig gepasseerd bent. Bitterkoek is het, als je het mij vraagt. Was er voor je vroegere heimwee altijd nog de oplossing dan ook metterdaad naar huis te gaan, aan dit soort heimwee helpt geen lieve moeder meer. Je ervaart dat tot in je botten als je in deze snelle tijd het verlangen niet kunt onderdrukken terug te gaan naar de plek waar je geboren bent. Je loopt dan de kans in een woonwijk terecht te komen, terwijl je zo'n 60 jaar geleden toch het licht zag op een boerderij diep in het achterland. Daar kun je het dan in die wijk goed moeilijk mee hebben. De nieuwbakken wijkbewoners aanspreken maakt het alleen maar erger. Het huis van je jeugd is onherroepelijk weg. Nooit moeten teruggaan, natuurlijk.

Aan deze stomiteit word je zo nu en dan herinnerd als je tegen schemertijd een kast uit de rij hebt moeten nemen, terwijl er toch nog haalbijen onderweg naar huis bleken te zijn. Die zie je de volgende dag zoeken. Naar de kast die er niet meer staat. En de dagen daarna nog. Het zijn er niet veel en de meesten zullen zich wel inbedelen bij de wat opgeschoven burens.

Zoals wij straks bij het bejaardenhuis een paar straten verderop. Een bejaardenhuis voor imkers in het beste geval: Huize Immenhof.